

μετ' ἐκτάκτου ἐπιτυχίας τὸν *Chevalier Mignon*. Τὸ ἐπόμενον ἔτος μετέβη εἰς Ἀμερικὴν, ἔνθα ἦρατο θρίαμβον πλήρη διὰ τῆς χάριτος, τέχνης καὶ καλλονῆς τῆς. Ἐγκάτελειψε περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1886 τὴν πόλιν ταύτην ὅπως μεταβῇ εἰς Κων/πολιν. Νέοι θρίαμβοι, νέαι δάφναι! Τὸ κοινὸν τῆς πόλεως ταύτης ἔμεινε κατευθυνόμενον. Ἐκεῖ συνεζεύχθη τῷ συμπαθεῖ ἡθοιοπῷ κ. *Sandré*. Κατόπιν μετέβη ἐν ταῖς κυριωτέραις πόλεσι τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀνατολῆς.

Τὰ θεατρικὰ χρονικά τῶν ἐπισημοτέρων ἐφημερίδων τῶν διαφόρων πόλεων γέμουσι κολακευτικωτάτων φράσεων καὶ ἐπαίνων. Τὸ δημόσιον τῆς πόλεως μας, ἐν ἣ διὰ πρώτην φοράν ἐπαιξεν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν παραστάσεων τοῦ θιάσου τῶν κ. κ. *Claudius* καὶ *Jeanroy* ὑπέδεχθη πάντοτε τὴν συμπαθεστάτην ἀοιδὸν μετὰ τόσων ἐνθουσιασμοῦ, μεθ' ὅσης λύπης ἀποχαιρετᾷ αὐτὴν ἀπερχομένην ἥδη τῆς Ἑλλάδος, ἐπὶ τῇ λήξει τῶν παραστάσεων τοῦ γαλλικοῦ θιάσου.

Κροκόδειλος ἀγρεύσας αἰλουρόπαρδον

Ἡ περίεργος εἰκὼν τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν σήμερον παριστᾷ τὴν πάλιν κροκόδειλον ἀμερικανῶν, ὃν οἱ φυσιολόγοι εἰδικῶς ἀποκαλοῦσιν *άλλιγάτορα σκλήροπα*, μετὰ αἰλουροπαρδου, θηρίου χερσαίου τούτου, τὸ ὁποῖον ὁ μὲν Λινναῖος ἀποκαλεῖ *felis onca*, ὁ δὲ Βυβλίων *ιαγούαρον*, ἑτεροὶ δέ, ἀμερικανικὴν τίγριν. Περιγρητῆς τῆς Βρασιλίας καὶ τῆς Παραγουάης, αὐτόπτης τῆς θηριομαχίας ταύτης, περιγράφει αὐτὴν ὡς ἐπομένως.

«Βλέπω αἰφνιδίως τὸν Ἀζάραν, — Ἀζάρας ὠνομάζετο ὁ ἰθαγενὴς ὀδηγὸς αὐτοῦ, — καὶ ἴσταται, καὶ στρέφει πρὸς ἐμὲ τὸ βλέμμα ἐντρομος. Κροκόδειλός τις φοβερός, δώδεκα ἢ δεκαπέντε ποδῶν ἔχων μήκος, ἐπρωχόμενος πρὸς ἡμᾶς ἔχων τὸ τρισμέγιστον ἐκείνο στόμα του κεκινός, τοὺς ὀφθαλμοὺς πυπνίνους, καὶ πλήττων τὴν γῆν διὰ τῆς πλατείας του οὐρᾶς, τῆς λεπιδωτῆς. Εἶχομεν ὅπλα· ἀλλ' ὁ Ἀζάρας, γινώσκων πόσον ἀνίσχυρα ἦσαν κατὰ τοῦ ἀδιαπεράστου θώρακος τοιοῦτου τέρατος, ἐνευε ν' ἀπομακρυνθῶμεν ὅσον τάχος, διότι δὲν εἶναι αἰσχρὸς τὸ νὰ φεύγῃ τις κίνδυνον κατὰ τοῦ ὁποίου πᾶσα ἀνδρία θὰ ἀπέβαινε ματαία, οὐδ' ἀποκλείει τὴν φρόνησιν ὁ ἀληθὴς ἡρωϊσμός. Ἀπροσδόκηντος ὅμως περιστάσις, καὶ ὁμοῦ περιεργωτάτη πρὸς ἐμὲ, ὡς καὶ πρὸς πάντα φυσιολόγον, μᾶς συνέσχεον ἀμφοτέρους, καὶ ἐμείναμεν νὰ βλέπωμεν. Ὁ τερατώδης κροκόδειλος, ἀφ' οὗ ἦλθεν, ἦλθεν, αἰφνης ἐστράφη πλαγίως, πρὸς τὸν ποταμόν· ἐπειδὴ διέκρινε μετὰ τῶν πυκνῶν καλαμώνων τὸν ἀσπονδότατον αὐτοῦ ἐχθρόν, ἔτοιμον νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον του· — ἕνα αἰλουρόπαρδον εἶδεν, αἰλουρον τφόντι καὶ πᾶρδαλιν ἐνταῦτ', ζῶον ὅχι πολὺ μέγα, ἀλλ' ἀγριώτατον ὅσον καὶ ὠραιότατον· αἰλουρόπαρδον ἔρποντα ἐπὶ τῆς κοιλίας ὅπως πλανιδίῃ καὶ ἐπιπέσῃ ἐπ' αὐτοῦ διὰ μιᾶς. Ὀλίγα βήματα τὸν

διεχώριζον ἐτι ἀπὸ τοῦ κροκόδειλου, ὅτε ἔβαλε βρυχηθμόν τινα βαθὺν εἰς τρομερὰν βροντὴν ἀπολήξαντα, καὶ συγχρόνως εὐρέθη δι' ἐνὸς πηδήματος μόνου ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἐκείνου τέρατος. Ὁ κροκόδειλος ἤνοιξε τὸ ἀχανὲς στόμα του, ἐστράφη πάραυτα πρὸς τὸν αἰλουρόπαρδον, καὶ ἦρπασεν ἕνα τῶν ὀπισθίων αὐτοῦ ποδῶν μετὰ τῶν τρομερῶν του ἐκείνων διαγόνων. Ἐκράτει δὲ τὸν πόδα τοῦτον στερεῶς, καὶ ἐνῶ τὸ θηρίον τῶν δαδῶν κατέβαλε ὅλην αὐτοῦ τὴν λύσσαν ὅπως ἀποσπασθῇ, προχωροῦν βαρέως πρὸς τὸν ποταμόν, παρέδωκε τὸν ἀνταγωνιστὴν, νὰ τὸν πνίξῃ εἰς τὰ ὕδατα. Καὶ ἦδη ἡ πελιδνὴ κοιλία τοῦ ἔρπετοῦ ἤνοιγεν ὀπισθεν αὐτοῦ μακρὸν ρυμόν, διασχίζουσα τὴν ὁδὸν τῆς ὄχτης· καὶ ἦδη αἱ πλατεῖαι του παλάμαι καὶ οἱ δάκτυλοι παρεμέριζον τοὺς καλὰ μους ἐπὶ τὰ ὕδατα, ὅτε ὁ αἰλουρόπαρδος, ἀπαυδήσας ἐκ τῶν ἀνωφελῶν βρυχηθμῶν καὶ τῆς λυσσώδους ἀντιστάσεως, κατέφυγεν εἰς τὸ ἔσχατον μέσον τὸ ὁποῖον ὑπαγορεύει πάντοτε εἰς αὐτὸν ὁ ἀπελπισμός· ἀφῆθη πλέον παρασυρόμενος καὶ μηδὲν ἄλλο πράττων, εἰμὴ καραδοκῶν ἀρμόδιαν στιγμήν ἵνα ἐμπήξῃ τοὺς μακροὺς του ὀνυχας εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κροκόδειλου, καὶ νὰ τὰ ἐξορύξῃ. Τοῦτο δὲ καὶ κατῴρωσε καθ' ἣν στιγμήν ἐμελλον καὶ οἱ δύο νὰ καταποντισθῶσι. Τὸ ἄλγος τὸ μέγα ἠνάγκασε τὸν κροκόδειλον ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του· εὐθὺς δὲ τότε ὁ αἰλουρόπαρδος ἀπαλλαγείς, ἐξώρμησεν ἐπὶ τῆς ὄχτης. — Τὸν ἐχάσαμεν.»

Ἀγὼν σπαθασκίας

Ἡ μονομαχία εἰσῆλθεν ἐν Γαλλίᾳ ἐπὶ Καρόλου Η' κατὰ δὲ τοὺς αἰῶνας ις' καὶ ιζ' τοιαύτη εἶχε γίνεσθαι κατάχρησις, ὥστε κατήντησεν εἰς αἰσχρὰ καὶ ἀτίμους ἐνέδρας. Ἀπὸ τοῦ Φραγκίσκου Α' μέχρι τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', οὐδεὶς σχεδὸν ἐμείνεν ἀνευ στίγματος, διὰ μίαν ἢ δύο ἱστορίας μονομαχιῶν, ἀποληξασάν εἰς δολοφονίας. Κατὰ τὸν *Lomenie*, ἐπὶ Ἑρρίκου Β' ἐντὸς 18 ἐτῶν ἠριθμήθησαν ἕως 4,000 γάλλων εὐπατριδῶν φόνευθέντων ἐν μονομαχίαις. Ὁ Ἑρρίκος Δ' καὶ ὁ Λουδοβίκος Η' ἐξέδωκαν διατάγματα περιστάλτικὰ τοῦ κακοῦ τούτου, ἀλλὰ ματαίως· μέχρις οὗ ὁ *Richelieu* μετῆλθε τὴν ἀπαγόρευσιν ταύτην ὡς ὅπλον κατὰ τῆς ἀριστοκρατίας, ἀλλὰ μετὰ τὸν Λουδοβίκον ΙΔ' ἐπὶ τῆς παλινωρθώσεως τῆς δυναστείας τῶν Βουρβόνων εἰς τὴν Γαλλίαν (1814), τὸ μονομαχεῖν ἔλαβε νέαν ἐπίτασιν.

ΝΕΩΤΕΡΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΚΑ

Ἀπέθανεν αἰφνιδίως ἐν Παρίσις ὁ καθηγητῆς τοῦ Ὁρείου τῶν Παρισίων καὶ μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ὁραίων Τεχνῶν Λέων Δελίβ. Κατὰ τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν γενομένην ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ *St-Roch* ἔψαλιν ὁ περίφημος βαρύτονος Φώρ, ἡ δὲ ὀρχήστρα τοῦ Κωμικοῦ Μελοδράματος ἐξετέλεσε διαφόρους σχετικὰς συνθέσεις τοῦ ἐπισήμου μουσουργοῦ. Ὁ Δελίβ ἤρξατο τοῦ σταδίου του διὰ

χορῶν (ballet), ἀκολουθῶς δ' ἀνυψούμενος βαθμιαίως συνέθεσε τὸν «Ἰωάννην Νιδέλ» τὸ πρῶτον σπουδαῖον ἔργον του παίζον κατὰ τὸ 1880 κατὰ συνέχειαν πλέον ἢ ἑκατοντάκις καὶ ἐπὶ τέλους τὴν «Λακμὴν» κατὰ τὸ 1885, ἡ ὁποία ἀπέδειξεν, ὅτι ἐν τῷ Δελίβ ἡ Γαλλία ἐκέκτητο ἐν τῶν ἐξοχωτέρων μουσικῶν πνευμάτων τοῦ αἰῶνός μας. Ἐσχάτως ὁ Δελίβ κατεγίνετο εἰς σύνθεσιν ἑτέρου σ' ὁμοιωτέρου ἔτι ἔργου, τὸ ὁποῖον, ὡς λέγεται, εἶναι ἤδη ἐντελῶς ἑτοιμον.

— Ὡς γνωστὸν πρὸ τινων ἐτῶν ἡ ἀπόπειρα ἐκτέλεσεως τῶν Δόχεγκριν τοῦ Βάγνερ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τινος τῶν ἐν Παρίσις θεάτρων ἐναυάγησε πρὸ τῆς μανίας τοῦ πλήθους ἐξεγερθεῖσης ὑπὸ κακῶς ἐννοουμένου πατριωτισμοῦ. Ἡδὲ οἱ Γερμανοὶ ἀξιομίμητον παρέχοντες παράδειγμα, ἐτοιμάζουσι ν' ἀναβιβάσωσιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ ἐν Καρλσρούθ θεάτρου τοὺς «Τρώας» τοῦ Ἑκτορος Βερλιέ, τοῦ ἐξοχωτέρου τῶν γάλλων μουσουργοῦ, τὸν ὁποῖον οὐδὲ κατ' ὄνομα ἴσως γινώσκουσιν οἱ παρ' ἡμῖν διακεκριμένοι φιλόμουσοι. Συγχρόνως δὲ ἡ ἐν Βερολίῳ βαγνεριακὴ εἰταιρία παρασκευάζει μεγαλοπρεπῆ ἐκτέλεσιν τῆς «Καταδίκης τοῦ Φόουστ» ἑτέρου ἔργου τοῦ αὐτοῦ δαιμονίου πνεύματος. Σημειωτέον ὅτι ὁ Βερλιέ ὑπῆρξεν ὁ φανατικώτερος ἐχθρὸς τοῦ Βάγνερ, καίπερ τολμῆρος ὢν αὐτὸς μεταρρυθμιστής. Ἐν τούτοις τὰ ἔργα του ὑπεβλήθησαν εἰς τοὺς γερμανοὺς καὶ τοῦτο μαρτυρεῖ τὴν ὑπέροχον αὐτοῦ δύναμιν.

— Προσεχῶς ἐν Νικαίᾳ θὰ παρασταθῇ ὁ «Ὁθέλλος» τοῦ Βέρδη, ὁ ὁποῖος αὐτοπροσώπως θὰ διευθύνῃ τὴν ὀρχήστραν. Πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου προσελήθησαν οἱ διασημότεροι τῶν ἀοιδῶν, ὁ Ταμάγιας, ὁ Μωρὲλ καὶ ἡ Μέγερ.

— Ἐπὶ τῇ πεντηκονταετηρίδι τῆς ὡς νοσοκόμος ἡ δεσποινὴς Βοττάρ ἐν Παρίσις ἔλαβε τὸ παράσημον τῶν Ἀξιωματικῶν τῆς Ἀκαδημίας, χρυσοῦν μετάλλιον ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τοῦ Νοσοκομείου καὶ τοῦ Ἰπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν, ἄγαλμα ἐξ ὀρειχάλκου τῆς Ἐλεημοσύνης, χρυσοῦν ὠρολόγιον ὑπὸ τῆς κ. Σαρκὼ καὶ δύο τρίχας τοῦ ἱατροῦ Σαρκὼ.

— Ἀνεκαλύφθη ἀκέραιον τὸ κείμενον τῆς περὶ τῆς Πολιτείας τῶν Ἀθηναίων πραγματείας τοῦ Ἀριστοτέλους ἀποτελουμένης ἐξ 63 κεφαλαίων, καὶ ἀσχολομένη εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πολιτεύματος τῶν Ἀθηναίων καὶ περιγράφουσα τὰ ἐπίσημα καθήκοντα τῶν ἀρχῶν καὶ δημοσίων σωμάτων τῆς ἐποχῆς τοῦ συγγραφέως. Τὸ κείμενον τοῦ θαυμασίου εὐρήματος ὅπερ ἀπέκτισεν ἐν Αἰγύπτῳ τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον ἐξετυπώθη.

— Τὰ «Βυζαντινὰ Ἀνάκτορα» τοῦ παρ' ἡμῖν δι' ἀπρεποὺς συγγραφέως κ. Α. Πασπάτη μεταφρασθέντα εἰς τὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν ἐκδίδονται προσεχῶς ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

Ἐξεδόθη ἑναγχοῦς ἐκ τῶν πιεστηρίων σύγγραμμα περιspoύδαστον καὶ μεγάλῃς ἱστορικῆς ἀξίας, ἡ ἱστορία τῆς παρ' ἡμῖν ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, συγγραφεὶς ὑπὸ τοῦ πολυμαθοῦς κ. Γεωργίου Ι. Παπαδοπούλου, δημοσιογράφου καὶ προέδρου τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει μουσικοῦ συλλόγου «Ὁρφέως».

Τὸ πρωτότυπον καὶ σπουδαῖον τοῦτο ἔργον, ὅπερ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου, πολλὰ καμῶν, ἐξέπονθη καὶ διέπεραν ὁ πολυτάττω καὶ φερπένο συγγραφεὺς, πρώτην ἤδη φοράν ἀνατέλλον ἐν τῇ ἱστοριοφιλολογικῇ κόσμῳ, ἀρκούντως θὰ διαλευκάνῃ, τὸ περὶ τῆς ἡμετέρας ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς πολὺκροτον ζήτημα, ὅπερ ἀπὸ πολλοῦ, σύμπαντα τὸν φιλολογικὸν κόσμον ἀπησχόλησε καὶ ἐτι ἀπασχολεῖ· διὰ τῆς πρωτοτύπου ταύτης συγγραφῆς, ἐν ἣ τὸ ἀγγλ-